

близу до мѣстото, кждето бѣ капана. Следъ него и другъ, и трети, и четвърти. Ей сега, ей сега нѣкой отъ тѣхъ ще стѣпи върху капана. „Щракъ!“ — и гължбътъ е пипнатъ за крака! Тошо се разтрепера. Той искаше да излѣзе на пруста, за да бѣде по-близу, но страхъ го бѣше да не пропѣди гължбитѣ, когато отваря вратата. Още мѣничко, още мѣничко. Единиятъ е вече почти върху самия капанъ. Какъвъ хубавъ, какъвъ едъръ, съ червени крака и лъскави пера! Хайде-де! Хайде-де!

„Къшъ! Къшъ!“ — извика неочаквано разгнѣвенъ Тошо, като видѣ стария червенъ пѣтелъ, който пристѣпяше важно-важно къмъ хамбаря. — Отде се взе сега, тъкмо сега! Ще ги пропѣди, ще ги пропѣди, дяволъ да го вземе!

И наистина, гължбитѣ изплѣскаха шумно крилѣ и отлетѣха пакъ на старата круша.

Тошо излѣзе веднага на пруста, грабна нѣкаква счупена подкова и я запрати къмъ глупавия старъ пѣтелъ. Пѣтелътъ изкрѣка страшно и избѣга. Добре че не го олучи подковата. Щѣше да го остави на мѣсто.

Тошо влѣзе пакъ въ стаята, застана до прозореца и зачака отново. На върха на крушата бѣха останала само два гължба. Нищо. Все пакъ единиятъ отъ тѣхъ ще се

измами да слѣзе. А следъ него и другиятъ. Дано и сега не имъ попречи нѣкой. Но, съвсемъ неочаквано, лицето на Тошо се помрачи. Отсреща, презъ една дупка на плета, се показа Стоювиятъ котаракъ. Той мина отсамъ и, напукъ, тръгна право къмъ хамбаря. Лицето на Тошо се помрачи още по-вече. Той поглеждаше ту котарака, ту двата лъскави гължба на крушата, и стискаше зѣби